

FREM MED UNDERLIVET!

Skribent Svala Vagnsdatter

Dialog redaktion@panbladet.dk

Teatergruppen SubFraus workshop Drag King for a day giver mulighed for en fysisk oplevelse af vores sociale omgang med kønnet.

"Undskyld, var det ikke dig, der hed Bent?"
"Jo", smiler pigen, "men det var i går".

Drag King for a day er for den workshop på Køn i spil-konferencen, hvor en lille gruppe kvinder transformerer sig til mænd. Og jeg, der troede, jeg bare kunne kigge nysgerrigt forbi, styrter pludselig rundt i salen og råber og kaster med bolde og pinde. Hvorfor skal man *varme op* til at blive mand?

Vi bliver sendt på researcharbejde. "Gå ud og læg mærke til, hvordan mændene opfører sig. Se bare på en enkelt, hvordan han sætter sig ned, hvordan han står i elevatoren". Men de fleste mænd opfører sig slet ikke. Eller i hvert fald ikke ved første øjekast.

Tilbage i salen begynder transformationen. Bryster bindes ind, mascaraen tørres af og gad vide, hvad for noget undertøj min ydre mand går med? SubFrau har medbragt beklædning fra inderst til yderst, jeg står godt i et par sorte halvtøvler og rummelige bukser, skjorten udenpå, huon godt ned i panden. Et par af de kønne SubFrau-piger, Sonja og Ida, kommer hen og ser vurderende på mig. "Det er godt. Du har allerede en helt anden holdning". Netop, tænker jeg, og sender dem elevatorblikket tilbage.

Vi sidder på række og deles om vat til penisattrapper, lim og kunstigt hår, som vi klipper i små stykker og sætter på som øjenbryn og skæg. Sonja er ikke helt tilfreds med mig. "Du skal have mere skæg. Og skægstubbe, også gerne ned på halsen. Mere rundt om munden – du har sådan en feminin mund, desværre". Tilsidst bliver det svært at se i spejlet. Det der er ikke mig, eller? Det er også mig.

Jeg hedder Joakim. Jeg er 24 år og har ikke noget arbejde, heller ikke nogen kæreste. Men jeg er sgu en sød fyr.

"Prøv at indtage rummet for hvert skridt I tager! I er mænd, og I vejer til. Frem med underlivet – mænd går ikke og stritter med

røven, som kvinder gør – armene ud fra kroppen, husk blikket!". Vi snakker med hinanden, det er der, jeg møder Bent. Han er sælger i støvsugerbranchen og tager sig det næsten personligt nær, at jeg, Joakim, ikke arbejder. Men hva faen, der er andre ting, der er ikke så lidt sjovere. Kunst. Og piger.

Jeg har glemt de kvinder, der begyndte på workshoppen. Vi lærer hinanden at kende som mænd, vi sidder i rundkreds og diskuterer utroskab. Nogle af de andre er meget mandschauvinistiske. Det er lettere at spille den overdrevne maskulinitet. En af dem håner Joakim, fordi jeg har det lidt dårligt med emnet utroskab. Jeg har selv oplevet, at min kæreste skred med en, jeg kendte. Jeg gider ikke snakke om det. "Tag dig dog sammen, mand!", siger ham ved siden af mig – han har selv kone og børn, allesammen ifølge ham selv en fejltagelse. Jeg tager mig sammen, har en fornemmelse af, at det blandt andet er det, maskuliniteten går ud på. Jeg rager ud på herretoiletet - der er der ingen, der lægger mærke til mig.

Næste morgen begynder seminaret med SubFraus forestilling *This is not my body*. De seks kvinder, der arbejdede med os på workshoppen dagen før, viser sig nu selv i deres maskuline udformning. Jeg sidder på første række, og Sonja – eller ham, der i går hed Sonja – kommer hen og snakker og flirter. "Kom nu!", råber de andre fra scenen. "Ja, ja, jeg har lige mødt en sød pige!" Jeg smiler og får røde kinder. "Du er min favorit!", siger Sonja og sender mig et blik, inden forestillingen går videre. Hvor er nu min maskulinitet? Jeg reagerer spontant på det erotiske spils kulturelt fastlagte koder, når Sonja iscenesætter min femininitet, idet hun styrker sin egen maskulinitet i flirten. Jeg tænder ikke på mænd. Jeg har glemt, hun hedder Sonja. Resten af forestillingen følger jeg ham med øjnene **■**